

Arrest

nr. 132 016 van 23 oktober 2014
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Stad ANTWERPEN, vertegenwoordigd door het College van Burgemeester en Schepenen.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Turkse nationaliteit te zijn, op 11 juni 2014 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten van 10 maart 2014.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 16 juni 2014 met referthenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 25 augustus 2014, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 26 september 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. DE MUYLDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die loco advocaat Rahim AKTEPE verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat B. HEIRMAN, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 6 december 2013 dient de verzoekende partij een aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie.

1.2. Op 10 maart 2014 beslist de burgemeester van de stad Antwerpen tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten. Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt :

“(…) heeft niet binnen de gestelde termijn aangetoond dat hij/zij zich in de voorwaarden bevindt om te genieten van het recht op verblijf van meer dan 3 maanden als familielid van een burger van de Unie: heeft de gevraagde documenten niet voorgelegd, namelijk bewijs voldoende en regelmatige bestaansmiddelen Belg, bewijs ziektekostenverzekering geldig in België voor Belg en familie, geregistreerd huurcontract of eigendomsakte, bewijs 2 jaar regelmatige ontmoetingen voorafgaand aan de aanvraag of bewijs 1 jaar samenwoning voorafgaand aan de aanvraag.

Gelet op het feit dat het verblijf van meer dan drie maanden aan betrokkene werd geweigerd en dat uit het administratief dossier blijkt dat hij/zij geen aanspraak kan maken op enige verblijfsrecht op basis van een andere rechtsgrond, levert de gemachtigde van de burgemeester een bevel om het grondgebied te verlaten af krachtens art. 52, §3 van het KB van 8 oktober 1981.

Aan betrokkene wordt het bevel gegeven het grondgebied van het Rijk te verlaten binnen 30 dagen. (…)”

2. Onderzoek van het beroep

2.1.1. In een eerste middel voert de verzoekende partij de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, en artikel 62 de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (vreemdelingenwet).

De verzoekende partij betoogt dat het bevel om het grondgebied te verlaten niet werd gemotiveerd op grond van artikel 7 van de vreemdelingenwet. Bovendien heeft de verwerende partij bij het nemen van een bijlage 20 de mogelijkheid al dan niet een bevel om het grondgebied te verlaten uit te vaardigen. Zij verwijst naar artikel 52, §4, vijfde lid van het KB van 8 oktober 1981, dat stelt dat “desgevallend” een bevel om het grondgebied te verlaten gegeven wordt. Het gaat volgens de verzoekende partij dus om een discretionaire bevoegdheid van de gemachtigde van de staatssecretaris.

2.1.2. De in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. Hetzelfde geldt voor de aangevoerde schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet.

De bestreden beslissing moet duidelijk de determinerende motieven aangeven op grond waarvan de bestreden beslissing genomen is.

Uit de bewoordingen van artikel 52, § 3 van het vreemdelingenbesluit waarnaar de bijlage 20 verwijst, kan geen verplichting worden afgeleid om een bevel om het grondgebied te verlaten te geven. Het woord “desgevallend” wijst integendeel op een mogelijkheid en betekent juist niet dat in ieder geval een bevel moet worden gegeven (cf. mutatis mutandis RvS 15 januari 2014, nr. 226.065). Het is zo dat *“Wanneer de toepasselijke regelgeving aan het bestuur de vrijheid laat om al dan niet een beslissing te nemen, of de keuze laat tussen verschillende mogelijke beslissing, [...] het bestuur verplicht [is] zijn keuze te verantwoorden. Ook bij de invulling van vage normen, zal een uitgebreide motivering noodzakelijk zijn. De precieze, concrete motieven moeten uitdrukkelijk en nauwkeurig worden vermeld. Een discretionaire bevoegdheid ontslaat de overheid dus geenszins van de verplichting tot formele motivering, wel integendeel. In dat geval dringt de motiveringsplicht zich nog meer op als niet te verwaarlozen waarborg en zelfs de enige waarborg tegen willekeur.”* (I. OPDEBEEK en A. COOLSAET, administratieve rechtsbibliotheek – algemene reeks, VII, formele motivering van bestuurs-handelingen, Brugge, Die Keure, 1999, 149, nr. 185).

In voorliggende zaak opteerde de verwerende partij voor de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten maar de Raad kan samen met verzoekende partij slechts vaststellen dat verwerende partij niet heeft aangegeven op basis van welke wettelijke bepaling zij heeft beslist dat een bevel om het grondgebied te verlaten diende te worden afgegeven aan verzoekende partij. Verwerende partij geeft weliswaar aan dat verzoekende partij geen aanspraak kan maken op enig verblijfsrecht op basis van

een andere rechtsgrond doch geeft niet aan op basis van welke wettelijke bepaling zij vervolgens beslist tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. Indien een bevel om het grondgebied te verlaten wordt gegeven is, gelet op het gestelde in artikel 52, § 3 van het vreemdelingenbesluit, een motivering vereist die losstaat van de motivering van de beslissing tot weigering van verblijf (cf. RvS 15 januari 2014, nr. 226.065).

Een dergelijk bevel om het grondgebied te verlaten kan door verweerder slechts worden afgegeven in toepassing van artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet, dit gelet op grond van artikel 11 van het ministerieel besluit van 18 maart 2009 houdende delegatie van bepaalde bevoegdheden van de Minister die bevoegd is voor de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en tot opheffing van het ministerieel besluit van 17 mei 1995 houdende delegatie van bevoegdheid van de Minister inzake de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Verzoekende partij kan derhalve worden gevolgd in haar betoog dat verwerende partij met betrekking tot de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten is tekortgekomen aan haar verplichting tot formele motivering, zoals deze voortvloeit uit de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de vreemdelingenwet juncto artikel 52, § 3 van het vreemdelingenbesluit.

Het eerste middel is in de aangegeven mate gegrond. De Raad stelt in voorliggende zaak vast dat het feit dat verwerende partij heeft nagelaten de beslissing tot afgifte van het bevel om grondgebied te verlaten te motiveren – waardoor deze beslissing dient te worden vernietigd – op zich evenwel niet toelaat te concluderen dat ook de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met enig gebrek is behept waardoor deze evenzeer dient te worden vernietigd. Zelfs al heeft de Raad in het verleden geoordeeld dat “Dans la mesure où la décision [de refus de séjour de plus de trois mois avec ordre de quitter le territoire] attaquée dans le cadre du présent recours est, en droit, unique et indivisible (C.E., 28 juin 2010, n° 205.924), l'ordre de quitter le territoire ne peut juridiquement en être détaché” (RvV 13 maart 2012, nr. 77 137. (In de mate waarin de beslissing [tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten] die in het kader van huidig beroep wordt aangevochten, in rechte één en ondeelbaar is (RvS 28 juni 2010, nr. 205.924), kan het bevel om het grondgebied te verlaten er juridisch niet van afgesplitst worden, eigen vertaling), dan past het evenwel vast te stellen dat de bepalingen van artikel 52, § 3 van het vreemdelingenbesluit volgens dewelke wanneer het gemeentebestuur een beslissing neemt tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden, het de betrokken vreemdeling hiervan in kennis dient te stellen middels “een document overeenkomstig het model van bijlage 20” dat “desgevallend” ook een bevel om het grondgebied te verlaten bevat, enkel toelaten te besluiten dat twee beslissingen in één akte van kennisgeving kunnen worden opgenomen. Wanneer twee beslissingen samen worden betekend, dan kan hieruit niet worden geconcludeerd dat het niet langer twee afzonderlijke beslissingen zijn (zie RvV 23 december 2013, AV, nrs. 115.993 en 115.995 en RvS 15 januari 2014, nr. 226.065 en RvS 23 januari 2014, nrs. 226.182 t.e.m. 226.185). Dit alles houdt in dat indien geen middel ontwikkeld wordt tegen de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden of indien dit middel niet gegrond blijkt te zijn deze beslissing overeind blijft ondanks de vernietiging van het bevel om het grondgebied te verlaten

Het eerste middel is gegrond.

2.2.1. In een tweede middel voert de verzoekende partij de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, artikel 62 van de vreemdelingenwet, het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel, het vertrouwensbeginsel en de materiële motiveringsplicht.

De verzoekende partij geeft vooreerst een theoretische uiteenzetting met betrekking de door haar opgeworpen bepalingen en beginselen.

De verzoekende partij betoogt verder dat de bestreden beslissing op niet-afdoende wijze is gemotiveerd. De bestreden beslissing is volgens haar op kennelijk onredelijke wijze genomen omdat zij een duurzame relatie heeft met de heer S.A., met wie zij een verklaring van wettelijke samenwoning heeft ondertekend. Op 6 december 2013 deed de verzoekende partij een aanvraag tot inschrijving en ontving zij een bijlage 19ter en een attest van immatriculatie. Ten laatste op 6 maart 2014 diende zij de stukken vermeld op de bijlage 19ter te bezorgen aan de gemeente. De verzoekende partij stelt dat zij

een afspraak gemaakt had voor die dag om de stukken persoonlijk af te geven. Om de één of andere reden werd haar de toegang ontzegd tot de loketten en liet men haar aan de infobalie beneden niet toe om naar boven te gaan om de stukken af te geven. Daarom heeft zij de stukken nog dezelfde dag per aangetekend schrijven laten overmaken aan de gemeente door haar raadsman. Ondanks het feit dat de gemeente de stukken heeft ontvangen, heeft men toch een bijlage 20 genomen met de motivering dat de nodige stukken niet zijn binnengebracht. De verwerende partij kan niet ontkennen dat zij de stukken heeft ontvangen per aangetekend schrijven, omdat uit de email van de dienst vreemdelingenzaken Antwerpen van 28 april 2014 blijkt dat zij de stukken hebben ontvangen. Er wordt in de email gezegd dat de stukken niet via post mogen worden overgemaakt, alhoewel dit perfect wettelijk is. Er is geen enkele wettelijke bepaling in de vreemdelingenwet die verbiedt om stukken over te maken per aangetekend schrijven.

2.2.2. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de verwerende partij de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding.

2.2.3. Uit nazicht van het administratief dossier blijkt dat verzoekende partij op 6 december 2013 een aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie indiende. Diezelfde dag werd zij in het bezit gesteld van een bijlage 19ter, waarop het volgende vermeld stond: *“De betrokkene wordt verzocht om binnen de drie maanden, ten laatste op 06/03/2014 de volgende documenten over te leggen: bewijs ziektekostenverzekering geldig in België voor Belg en familie, geregistreerd huurcontract of eigendomsakte, bewijs 2 jaar regelmatige ontmoetingen voorafgaand aan de aanvraag, bewijs voldoende en regelmatige bestaansmiddelen Belg.”*

Bij aangetekend schrijven van 6 maart 2014 blijkt dat de advocaat van verzoekende partij diverse stukken heeft verstuurd naar de verwerende partij, vergezeld van volgende mededeling: *“Cliënte had vandaag een afspraak op de gemeente Berchem om de stukken in te dienen. Om een of ander reden mochten zij niet naar boven gaan om de stukken in te dienen. Aangezien het vandaag de laatste dag is om de stukken in te dienen, verzoek ik u vriendelijk om de documenten in bijlage te willen toevoegen aan het dossier, waarvoor dank. In bijlage vindt u tevens kopie van de bijlage 19ter van mevrouw O.M. (..)”*

De stukken gehecht aan dit aangetekend schrijven betreffen:

- een arbeidsovereenkomst voor arbeiders op naam van de Belgische partner
- diverse loonbrieven op naam van de Belgische partner
- verklaring inschrijving ziekenfonds op naam van verzoekende partij
- getuigenverklaringen
- huurovereenkomst van een appartement op naam van verzoekende partij en de Belgische partner
- diverse foto's

Op 10 maart 2014 beslist de verwerende partij tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden omdat de verzoekende partij niet binnen de gestelde termijn de gevraagde documenten heeft voorgelegd.

2.2.4. Artikel 52, §§ 2 en 3 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenbesluit), luidt als volgt:

“§ 2

Bij de aanvraag of ten laatste binnen de drie maanden na de aanvraag dient het familielid bovendien de volgende documenten over te maken:

1° het bewijs van zijn identiteit overeenkomstig artikel 41, tweede lid, van de wet;

2° de documenten waarmee op geldige wijze kan worden vastgesteld dat hij de voorwaarden die zijn voorgeschreven bij de artikelen 40bis, § 2 en § 4, of 40ter, van de wet, die op hem van toepassing zijn, vervult.

§ 3

Indien het familielid na afloop van drie maanden niet alle vereiste bewijsdocumenten heeft overgemaakt of indien uit de woonstcontrole niet blijkt dat het familielid op het grondgebied van de gemeente verblijft, weigert het gemeentebestuur de aanvraag door middel van een bijlage 20 dat desgevallend een bevel om het grondgebied te verlaten bevat. Het attest van immatriculatie wordt ingetrokken.”

2.2.5. Uit deze bepaling volgt dat ten laatste binnen de drie maanden na de aanvraag het familielid de gevraagde documenten aan het gemeentebestuur moet overmaken. Nu in casu duidelijk blijkt dat

verzoekende partij zich op datum van 6 maart 2014 wel degelijk heeft begeven naar het gemeentebestuur – immers geeft de verwerende partij in haar nota zelf toe dat verzoekende partij zich op die datum wel degelijk heeft aangemeld (zie nota p. 2 en 4) – kan aangenomen worden dat het doel van de verzoekende partij met haar persoonlijke aanbieding erin bestond de stukken voor te leggen in het kader van haar aanvraag. De Raad kan niet inzien waarom verzoekende partij zich die dag wel zou aanmelden, doch gewoon weer zou vertrekken om dan diezelfde dag nog via haar advocaat bij aangetekend schrijven deze stukken over te maken. Nu in casu kan aangenomen worden, gelet op de gegevens van het administratief dossier, dat verzoekende partij bij haar persoonlijk aanbieden bij de verwerende partij op 6 maart 2014 verhinderd werd de stukken persoonlijk te overhandigen en in de bepaling van artikel 52, §3 van het vreemdelingenbesluit evenmin kan gelezen worden dat het overmaken van de stukken slechts via persoonlijke overhandiging kan geschieden, kan in casu aangenomen worden dat met de aangetekende zending van 6 maart 2014 de stukken wel degelijk binnen termijn werden overgemaakt aan de verwerende partij. Het betoog van de verwerende partij dat zij pas op 7 maart 2014 deze stukken heeft ontvangen, kan aan voorgaande geen afbreuk doen.

Uit voorgaande blijkt dat een schending van de zorgvuldigheidsplicht kan aangenomen worden. Het tweede middel is in de aangegeven mate gegrond. Dit leidt tot de nietigverklaring van de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft een gegrond middel aangevoerd dat leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Er is grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, is zonder voorwerp. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten van 10 maart 2014, wordt vernietigd.

Artikel 2

De vordering tot schorsing is zonder voorwerp.

Artikel 3

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verwerende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drieëntwintig oktober tweeduizend veertien door:

mevr. S. DE MUYLDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. VALGAERTS,

Toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. VALGAERTS

S. DE MUYLDER